

Men jeg fik egentlig ikke svar på det spørgsmål, som jeg stillede her i anden omgang. Det var nemlig om det parlamentariske grundlag for det her forslag. Det lyder jo ikke, som om der er den store velvilje, og det ser ikke ud til, at der er den helt store opbakning bag det her, men kan vi så forvente, at Venstre og Det Konservative Folkeparti fremsætter det her lovforslag igen efter et valg og så søger det parlamentariske grundlag, som jo næsten helt givet vil være der efter et valg, sammen med Dansk Folkeparti – hvis man skal tro lidt på de målinger, der er i øjeblikket, så ser det jo fremragende ud for det borgerlige Danmark – sådan at det kan blive gennemført?

Eller skal man mere tro på det, hr. John Vinther var inde på for lidt siden: at man vil forsøge at få det gennemført sammen med Socialdemokratiet, for så kan jeg se nogle store problemer.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg mener nu, det var Venstres ordfører, der i indledningen af sit første indlæg nævnte, at vælgerne var for Venstres politik på det område her, og fru Rønn Hornbech bekræftede da også, at det er de sikkert.

Tilbage til spørgsmålet om, hvor mange vi kan tåle. Jeg var glad for Centrum-Demokraternes ordførers svar: Det er i princippet ubegrænset. Vores menneskelige forpligtelse er i princippet ubegrænset, hvis mennesker er i nød. Det er klart, at der er problemer i sorteringen, men ikke så store, som Venstre antyder, og slet ikke på det niveau, hvor vi er nu.

Men til forslaget om at betjene flygtninge i deres nærområde: Hvordan vil Venstre og De Konservative finansiere indsatsen?

Venstre og De Konservative foreslår at skære ned på udviklingsbistanden, på katastrofehjælpen osv. Der er ellers nok at gå i gang med. Et land som Tanzania, som har 2 millioner flygtninge fra landene rundt omkring, og som har været rigtig gode til det, selv om det er et ludfattigt land, er ved virkelig at køre træet og have problemer med det nu.

Der er nok at gå i gang med, hvis vi vil undgå flygtningestrømme.

(Kort bemærkning).

Christian Hesselberg (CD):

Fru Birthe Rønn Hornbech mente, at mine tal ikke var korrekte, og at antallet af opholdstilladelser i asylsager er stigende. Så vil jeg da kort

ridse de tal op, som jeg har. Antallet af opholdstilladelser for asylansøgere i de sidste år er i 1997: 5.925, i 1998: 4.758, i 1999: 4.443 og i 2000: 5.156.

Så jeg har meget svært ved at se, at der skulle være nogen ukontrollabel vækst. Jeg kan nærmere se, at det faktisk er et ret konstant tal, måske svagt nedadgående.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Til hr. Hesselberg: Det nytter ikke at blive ved med at sige, at der er 5.000, der får opholdstilladelse som asylsøgere, for man er altså nødt til at tilføje, at derefter følger familiesammenføringerne, og det kan man forvisse sig om ved at læse i statistikkerne. Det er jo også derfor, Danmarks Statistik siger, at indvandrere med efterkommerne om 100 år vil udgøre hver tredje af dem, der bor her, og det bryder vi os altså ikke om. Det mener vi ganske enkelt ikke at det danske velfærdssamfund kan klare, og det ryster mig egentlig at høre, at der er partier, der mener, at vi skal tage så mange som muligt.

Med hensyn til udlændingehjælpen skal jeg gerne forklare det én gang til: Vi kan ikke bruge de samme penge to gange. Vi kan enten bruge dem her, eller også kan vi bruge dem dér.

Og hvis vi bruger dem her, kan vi altså hjælpe 5.000 asylsøgere, plus vi kan bruge en masse ressourcer på familiesammenføringer for slet ikke at tale om sagsbehandling af alle dem, der ikke skal have opholdstilladelse.

Hvis vi brugte alle de penge i udlændene, ville vi kunne hjælpe 10, 20, 30, 40 gange så mange. Det synes vi var mere socialt. Og så tog man altså ikke fra de fattige og gav til de rige, som man gør i dag.

Så bliver der spurgt om det parlamentariske grundlag efter et valg. Ja, det er jo i høj grad vælgernes, der først og fremmest bestemmer, hvordan Folketinget bliver sammensat. Men jeg vil sige, at vi meget gerne ser, når vi kommer i regering, et bredt samarbejde om udlændingepolitikken. Der vil være et stigende pres fra befolkningen, for at der bliver en konsekvens i udlændingepolitikken. Det er et spørgsmål, der optager mennesker overalt i Danmark.

Men det afgørende er naturligvis: Hvad er det for en politik, der kan gennemføres? Og jeg kan igen henvise til min gamle formand, Poul Hartling, som jeg mener er fadderens til denne bemærkning: »Afgørende er ikke, hvem man